

der gaaet 2 Maaneder, og efter hvad Professor Feddersen oplyser, er det indkomne Beløb jo meget ringe og forslaar slet ikke til at dække den store Skade, som er sket ved Stormfloden forrige Aar. Hvis disse Folk skulle være henviste til kun at faa Hjælp ad den Vej, kan man sikkert gøre Regning paa, at det kun er en ganske ringe og ubetydelig Hjælp, der kan ydes dem. Nu mener Ministeren saavel som det ærede Medlem for Rønne (Blem), at det Princip, vi hidtil have haft, at Staten ikke træder hjælpende til i Tilfælde som disse maa overholdes, at det ikke gaar an at bryde det. Begge de Herrer gøre endvidere gældende, at dette er en Sag, der ikke vedrører mig, jeg vil dertil sige, at det er en Sag, der vedrører mig akkurat lige saa meget som Landbrugsministeren og det ærede Medlem for Rønne. Der er udstedt et offentligt Opraab, som ikke specielt er rettet hverken til den højtærede Minister eller til det ærede Medlem for Rønne, men som er rettet til alle danske Mænd og Kvinder, om at træde hjælpende til, og det viser sig ogsaa, at der er mange udenfor de private Indsamlere, som er traadte hjælpende til, f. Eks. en hel Række Byraad og Sogneraad. Jeg skal saaledes nævne, at Ourø Sogneraad har skænket 5 Kr., Barløse Sogneraad 31 Kr. 75 Øre, Korsør Byraad 50 Kr., Sæder Sogneraad 49 Kr. 05 Øre, Petersker Sogneraad 146 Kr. 13 Øre, Aastrup Sogneraad 60 Kr. 10 Øre, Hillerød Byraad 136 Kr., Egholm og Pulebølle paa Langeland 30 Kr. Man ser altsaa her, at en hel Række offentlige Myndigheder har taget sig af denne Sag, og jeg siger, at det er smukt og naturligt, at Sogneraadene omkring i Landet søge at yde Støtte til disse Mennesker, som paa denne Maade have lidt store Tab, og jeg synes, Staten saa udmærket godt kunde være bekendt at træde ind ved Siden af disse Sogneraad og Byraad, den har lige saa stor Pligt til at gøre det. Jeg mener derfor, at det vilde være smukt og rigtigt, om Staten gav de 25,000 Kr., og jeg er vis paa, at ingen vil blive gledere derved end netop „Dansk Fiskeriforening“, hvis de fik disse Penge, hvormed meget af den Nød, som er forarsaget, kunde afhjælpes. Den højtærede Minister udtalte, at Staten ikke kunde træde til og støtte de enkelte Klasser af Mennesker, og at dette Ændringsforslag er for ensidig stillet, idet det kun yder Støtte til en enkelt Klasse af Medborgere, som have lidt Skade ved denne Lejlighed. Det undrer mig, at Ministeren kan sige sligt. Han maa f. Eks.

vide, at han paa sit eget Budget har en Bevilling paa ikke mindre end 100,000 Kr., der hidrører fra Loven af 14. April 1893, som skal anvendes til at støtte saadanne Folk, hvis Husdyr angribes af smitsomme Sygdomme. Her træder altsaa Staten hjælpende til. Nu synes jeg, at man meget godt kan sammenligne disse to Ting, en Fisker, som mister sin Baad og sine Redskaber, og en Bonde, der mister f. Eks. sin Hestebesætning, fordi disse angribes af Snive og paa offentlig Bekostning bliver slaaet ned. En saadan Mand støtter Staten i hans Ulykke, idet den erstatter ham de $\frac{1}{5}$ af Hestens Værdi eller muligvis den fulde Værdi. Dette, synes jeg, giver netop et udmærket Eksempel paa, at hvor Ulykken rammer de enkelte, saaledes at disse ikke ere i Stand til at bære den uden at ruineres, træder Staten hjælpende til. Forskellen paa disse to Ting er ikke stor: Fiskerens Baad og Bondens Hest ere begge Midler, hvormed de skulle drive deres Erhverv og ernære sig selv og deres Familie.

Det ærede Medlem for Rønne fraraadede at give disse 25,000; det er jo egentlig mærkeligt, at det netop skal være ham, der staar op og tilraader, at særlig de bornholmske Fiskere ikke maa faa nogen Hjælp. Man skulde netop have ventet det modsatte; han er jo deres naturlige Repræsentant og burde som saadan opfordre Staten til at yde dem Hjælp. Man kan vist godt sige, at de bornholmske Fiskere gennemgaaende ere Smaafolk for ikke at sige, at mange af dem ere ligefrem fattige Folk. Det har vist sig, at Fiskeriet paa Bornholm i de senere Aar har været i stærk Tilbagegang, og navnlig har det sidste Aar været meget daarligt. Jeg skal oplyse, at efter den bornholmske Fiskeriforenings Beretning var der i Aaret 1903 ved Bornholm fanget 335 Tusind Ol Sild, men i Aaret 1904 ikke mere end 219 Tusind Ol. Man ser deraf, at Sildefangsten, som er Fiskernes Hovednæringsvej, er gaaet meget stærkt tilbage, idet den er gaaet ned med over $\frac{1}{3}$ fra forrige Aar. Det er opgivet for mig, at Udbyttet af det bornholmske Fiskeri i Aaret 1904 har været 82,000 Kr. mindre end i 1903. Regner man, at der paa Bornholm findes 800 Fiskere, vil det sige, at disse gennemsnitlig have haft en Mindreindtægt af 100 Kr. i 1904 sammenlignet med 1903. De bornholmske Fiskere befinde sig altsaa netop for Tiden ikke i særlig gunstige Omstændigheder. I den før nævnte Artikel gør Professor Feddersen netop gældende, hvor